VOR FÆLLESVEN.
Den 22. December 1879

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Ovre i St. Croix's Land
Dessau bliver en mægtig Mand;
han kan gjøre, hvad han vil,
for der er ingen Chefer til, —
men der er ingen Afskedsfester,
hvor han kan samles med danske Gæster,
derfor lad nu tone vor Sang,
Dessau til Afsked først en Gang.

Dessau, Du os forlade vil,
hvad skal dog denne Dumhed til?
hjemme hos os i Kjøbenhavn
har vi dog taget Dig kjærligt i Favn,
trukket Dig op, naar Du spilled' Nolo,
gjort Dig codille i mangen Solo;
thi skjøndt Du ivrig drev denne Sport,
dog for det meste Du kom tilkort.

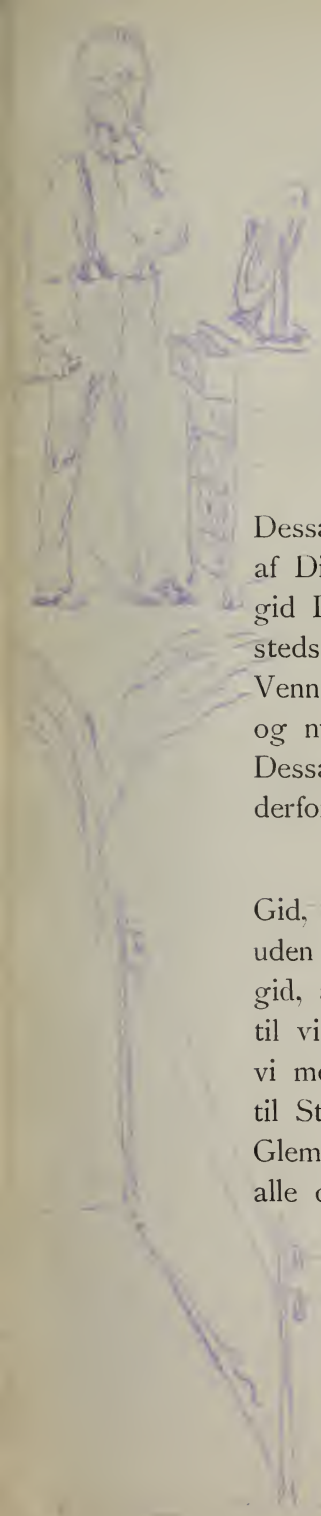

Ak, den Rejse mig fylder med Skræk,
bare Din Knebelsbart ej bliver væk;
nu Dig selv Du barbere maa,
bare dog dette an kan gaa;
kunde Du ikke det lade være,
hellere den som en Vildmand bære —
sæt nu at Næsen Du skar bort,
Dessau! O tænk Dig hvilken Tort!

Dessau, hør nu et Alvorsord
af Dine Venner ved dette Bord,
gid Dig Lykken ledsage maa,
stedse Du i dens Fodspor gaa;
Venner, lad os da dette haabe,
og nu tilsidst vi ville raabe:
Dessau, Du er en prægtig Ven,
derfor vi ønske Dig snart igjen.

Gid, at Rejsen Du overstaar,
uden at Du Søsyge faar;
gid, at Tiden hurtig maa gaa
til vi atter tilbage Dig faa,
vi med hvert Skib, som Coursen vender
til St. Croix, Dig Hils'ner sender.
Glem, o Dessau, derfor ej der
alle de Venner, som blive her.

N.